

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.7276/10 (2007)
Дана: 22.04.2010
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Николе Динића, председника већа, Драгана Јовановића и Десе Симић, чланова већа, са судијским помоћником Бисерком Савић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Ш.Н. из Н. П., ул...., сада са пребивалиштем у СР Немачкој, ..., Н., ради поништаја решења туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове у Београду, 03/10 број 204-1-6650-1/2006 од 30.06.2008. године, у правној ствари: отпуст из држављанства, у нејавној седници већа одржаној дана 22.04.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове у Београду, 03/10 број 204-1-6650-1/2006 од 30.06.2008. године, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије У.5694/07 од 26.03.2008. године, одбијен је захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије, из разлога што нису испуњени услови из члана 28. став 1. тачка 2. Закона о држављанству Републике Србије, односно због избегавања извршавања војне обавезе.

Тужбом поднетом Врховном суду Србије, која је код тог суда заведена под бројем У.1192/09, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Навео је да у СР Немачкој има пријаву боравка, да је од 2000. године ожењен немачком држављанком са којом има двоје деце, да поседује радну дозволу као и уговор о сталном радном односу. Предложио је да суд тужбу уважи, преиначи оспорени акт туженог органа и усвоји његов захтев за отпуст из држављанства Републике Србије.

Тужени орган је дао одговор на тужбу и навео да остаје код навода образложења оспореног решења, па предлаже да суд одбије тужбу као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. ст.1. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ број 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, на основу члана 29 став 1. истог Закона.

Дана 14.04.2010. године, тужилац је Управном суду доставио уверење Војног одсека К., број 2-274 од 24.03.2010. године, да је регулисао војну обавезу, по члану 138. став 2. Закона о војној, радној и материјалној обавези.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу члана 77 став 1 Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је, по оцени овог суда, одлучио тужени орган, на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, у поступку у коме није било повреде правила поступка, нити повреде материјалног права, када је одбио захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије.

Члан 28. став 1. тачка 2. Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", број 135/2004 и 90/2007) прописује да држављанину Републике Србије држављанство престаје отпустом ако поднесе захтев за отпуст и ако нема сметњи у погледу војне обавезе.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења, тужени орган је утврдио, на основу акта Министарства одбране, Сектор за људске ресурсе, број 1805-5 од 13.06.2006. године и извештаја Војног одсека К. број 288-2 од 17.04.2006. године да тужилац није регрутован, те да није регулисао војну обавезу, коју прописује Закон о Војсци Југославије („Сл.лист СРЈ“ број 43/94...44/05). Како извршење војне обавезе представља услов из члана 28. став 1. тачка 2. Закона о држављанству Републике Србије, Управни суд налази да је тужени орган правилно поступио када је одбио захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије.

Такође, тужилац је као војни обвезник био дужан да предузме мере ради извршавања војне обавезе, односно да се пријави у војну евиденцију, а у списима предмета нема доказа да је то и учинио.

Уверење Војног одсека К. да је тужилац регулисао војну обавезу, које је овај суд примио дана 14.04.2010. године, доказ је о чињеници која није постојала у време трајања управног поступка, те обзиром да доказује чињеницу која је настала после окончања поступка, не представља разлог за уважавање тужбе, а суд не може управну ствар решавати на основу доказа о чињеницама које нису постојале, нити су биле предмет расправе у управном поступку.

Суд је ценио наводе тужбе али је нашао да они не могу довести до другачије одлуке.

По оцени суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, па је суд, на основу чл.41 ст.2 Закона о управним споровима (Сл.лист СРЈ број 46/96) одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.04.2010. године, II-4 У.7276/10 (2007)

Записничар
Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија
Никола Динић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Саво Босанац

ОИ